

Samota za da užitočne čítať aj počúvať

Až začítaním sa do "samoty" sa mi ujasnilo, prečo sa vlastne človek aj v spoločenstve môže cítiť sám. Jedinečnosťou a originalitou v akej nás Boh stvoril. Rovnakí a predsa rôzni. Blízki ale i vzdialení. S touto "existenčnou trhlinou" stále hľadajúci a stále túžiaci po jednote, ktorú môže naplno vytmeliť iba Boh. Boh, ktorý je Zjednotenie so mnou, Boh, ktorý ku mne prichádza v Eucharistii a láme starý život. Boh, ktorý opätovne uzatvára so mnou novú a večnú zmluvu, Boh, ktorý mi pomáha prijať svoju inakosť a rovnako aj inakosť iných a cez toto prijatie pozeráť na človeka z pohľadu večnosti. Tak mi to nejako plynule prechádza do modlitby vyznania vlastného hriechu nelásky a úkonu vôle chcieť si nanovo zvoliť dobro.

Spoločenstvo rodiny ale aj známych, je poriadne veľkým zrkadlom, v ktorom sa dá vidieť do hĺbky toho, čo vo mne je a ako to s mojou modlitbou vlastne vyzerá. Občas sa mi chce ujsť aj pred sebou aj pred inými, niekedy z bezmocnosti nad situáciou, inokedy zo strachu, do "ulity vlastnej samoty." Najlepším liekom by bola samota s Bohom, čas venovaný Šťastiu, ale ten mi často uniká behom každodennosti. Modlitby sa mi aj máli aj si ju neviem celkom spravidelniť.

Tak trochu by som bola zvedavá na mníchov, ako oni pozerajú na modlitbu v prostredí pravidelnosti, dennodenného stretávania sa s Kristom v Eucharistii, na to, či niečo v modlitbe objavili, čo ich posunulo k vôli chcieť byť viac spojený s Bohom.

Spoločenstvo môže byť z druhej strany aj povzbudením či nabudením do úsilia v duchovnosti a v uvádzaní do praktického života. Alebo podporou v modlitbe príhovoru, ak si vieme otvoriť svoje "tajné ja" v úprimnosti.

Bože, daj mi to, čo potrebujem pri budovaním spoločenstva s Tebou a s mojimi bratmi i sestrami.

Samporská oblátka